Kerstengeltje

Zo, kerstboom ston der weer. t Was aaltied n dik meroakel om hom weer op te tugen, mor mainsttied was e op d´oavend veur Kerstdoagen kloar.

Deuzen, doar ale fertuten in opborgen waren, kwamen van zolder òf. Ieder moal was t n verrazzen, as balen en aander frutsels oet t vloeipepier hoald werden. Alweer n joar veurbie.

Nou was t Kerstoavend en bovenin boom bungelde Christa de kerstengel. Dizze boom kreeg al joaren gain piek op kop, omreden dij was al zo voak stukvalen. En boetendes was t ja ook schaande boom te ploagen deur kop der oet te snieden om boudeltje pazend te moaken.

Christa was gain gewone engel, zoas ze voak op ploatjes te zain binnen. Nee, dizze kon proaten en ook echt vlaigen, allent zag je dat overdag nait gebeuren. sNaachts, din kwam ze van heur plekje en zo ook dizze Kerstoavend. Mensen van t hoes haren lampkes branden loaten en zo kon ze boven in boom boudel goud overzain. En dat was ook neudeg, zo bleek.

Der waren wat problemen in boom, t heurde wel n beetje noar roezie. Nou, dat kon toch nait en haildaal nait om Kerstdoagen. Der klonk wat gemorrel maank zulvern balen. Boom begon der van te schudden. Ze pebaaierden mit nkander dij dikke rooie baal der oet te wuppen en van tak of te schoeven. Allent konden ze t net nait berekken.

Doar zoefde Christa al omdeel en ging maank dij rooie en ale zulvern balen zitten. Ze vroug woarom der nou toch roezie was. Noa wat hinneweer gewaauwel kwam t der oet, dij dikke rooie was te glìn en vil doardeur veul te veul op en ze was ook te dik. “Nou”, zee Christa, “doar mout je toch nait zo stoer over doun. Dij grode baal kin heur wel hail ainzoam vuilen, wees mor n beetje laif veur heur. Boom is ja groot genog, elk het roemschoots plek.”

Mit zoere gezichten legden zulvern balen heur der bie deel. Tegen zo´n wies engeltje konden ze nait op.

Dou Christa net weer boven in boom zat, heurde ze wat gesnok, net of der ain zat t schraaien.

Der mor weer op òf en aandermoal vloog ze omdeel. En joa hur, doar zat t vogeltje in nkander doken op n dennentakje te hoelen. Dou d´ engel vroug wat der loos was, snötterde vogel, dat e aal zien veerkes oet steert kwiet was. Verleden joar haar e ze nog wel, mor nou vuilde hai hom zo noakend. En dat zo vlak veur Kerstdoagen. Doar wos Christa wel road mit. Ze kon ja vlaigen en deur t openstoande roam ging ze gaauw noar t hounderhok. Ze zöchde n poar klaaine widde veerkes op. Weerom bie t vogeltje propte ze dij ain veur ain in zien kontje en zo kreeg vogel n nije steert! Dij was blied, mor Christa poestte dervan, hai wat ja nog n boudel op Kerstoavend. Ze vloog gaauw weer noar heur plekje en docht dat dikste drokte nou wel over was. Ze pebaaierde wat te sloapen, ze haar ja nog twij dikke zundoagen te goan.

Midden in naacht was t net of t kerstklokje begon te luden, mor t heurde nait zo as aans.

Veur daarde moal ging Christa op zuik en dou ze dichterbie kwam zag ze t aal. Onderin boom hong n hail old klokje, mor t klepeltje wol nait goud meer bewegen, t stoekte aingoal. Dou ze wat veurover boog en nog ais

beter keek, wer t dudelk. Der was keersvet in t klokje lopen en doarom was klepel vastbakt. Dat was nog van vrougertied, dou minsen echte keerskes in boom haren. Gevoarlek wast wel en ook n beetje spannend. Dus oet dij tied haar t klokje dat vet overholden. Christa kon mit heur fiene vleugeltjes der net tussen komen en kraabde zo t keersvet deròf.

Net op tied was ze kloar en kon der om twaalf uur klingeld worden. Christa overdocht heur drokke oavend nog even, en ze was blied dat ze t red haar. Gain roezie, gain verdrait en ze heurde kerstklok Stille Naacht luden. t Was toch nog vrede op eerde worden.

Auteur: Kunny Luchtenberg

